

tive meget villige til at gaa ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal, og vi tror, at det vil være fuldt forsvarligt, at man her foretager nogen Indskrænkning.

Men, som jeg sagde før, vi kan ikke følge den Linie, som er foreslaaet i det af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Lovforslag. Her indføres jo det frie Skøn. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen var inde paa, at selve Beregningen var noget skønsmæssig. Det skal jeg nu ikke opholde mig saa meget ved; jeg tror efter de Undersøgelser, jeg har foretaget, at det heller slet ikke vil være muligt at faa disse Beregninger til at holde, hvis man skal yde den fulde Understøttelse ude i Kommunerne. Men selvfølgelig vil en Beregning paa et saadant Grundlag som det, her foreligger, altid være skønsmæssigt, thi Resultatet afhænger jo af, hvor stort et Beløb Kommunerne vil bevilge. Men selv om vi maa stille os kritisk overfor denne Beregning og de Beparelser, der her er paavist, er dette dog ikke det væsentligste for os til at gaa imod Lovforslaget. Det væsentligste er, at vi slet ikke vil være med til at vende tilbage til det frie Skøn igen, det, som vi kom bort fra, da vi fik Aldersrenteloven af 7. August 1922. Den store Vinding den Gang, det var, syntes vi, at vi kom ind under faste Sætser, og dette Princip vil vi nu ikke igen bort fra; at køre saadan i Siksak synes vi er ganske uforsvarligt. Der kan jo derved opstaa det forunderlige Forhold, at der paa den ene Side er Kommuner, som slet ingenting bevilger til Aldersrentenyderne — de paa-gældende Kommuners Udgift bliver altsaa lig Nul, de lader de gamle faa de faste Sætser fra Statens Side, og saa for Resten gemmer de Kommunens Penge godt — mens der paa den anden Side kan være Kommuner, hvor man gennemfører Lovforslaget i dets fulde Konsekvens og udbetaler tre Fjerdedele af det Beløb, der tilgaar de gamle fra Statens Side. Vi Konservative kan ikke gaa med til en saadan Ordning, hvorefter gamle Mennesker paa hver sin Side af en Sognegrænse kan blive udsat for saa forskellige Levevilkaar. Sligt maa vi absolut sætte os imod, og jeg forstaar slet ikke, at Venstre har villet forelægge et saadant Lovforslag, efter at vi nu i en Aarrække har forsøgt os med de faste Sætser.

Den højtærede Indenrigsminister spurgte i Gaar efter denne lille venlige Fe, som Ministeren omgaas en Gang imellem. Jeg skulde ikke være utilbøjelig til at tro, at denne lille venlige Fe har været delagtig

netop i Affattelsen af § 6 i Lovforslaget, men hun har haft en meget uheldig Haand og har i Virkeligheden slet ikke været en god Hjælp for den højtærede Minister med Hensyn til at finde et brugbart Forslag. Man skal, saa vidt jeg forstaar, altid være forsigtig med den Slags Væsener, for de er nok ikke lige gode og hjælpsomme alle sammen.

Dette Forslag vil imidlertid ikke blot skabe en uhyre Ulighed, men det vil tillige skabe et Uromoment om denne Sag, som vi ikke ønsker. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte meget kraftigt om alt det, Socialdemokraterne kunde opnaa, hvis dette Lovforslag blev til Lov, selv om den ærede Ordfører var saa ædelmodig at sige, at Socialdemokraterne selvfølgelig ikke af den Grund vilde gaa med til Lovforslaget, men at man tværtimod vilde gøre alt for at forhindre, at Socialdemokraterne fik dette glimrende Agitationsgrundlag. Uromomentet blev altsaa klart paaapeget fra den Side. Nu er det ikke saa afgørende for mig personlig, for jeg tror saamænd ikke, det i det hele taget bliver let at skabe Ro om den sociale Lovgivning her i Landet, og jeg kan forsikre den ærede Ordfører for Socialdemokratiet om, at vi Konservative ikke er saa naive at tro, at man virkelig er i Stand til at skabe Ro om dette Spørgsmaal. Vi Konservative gjorde i 1922 et stort Arbejde for at faa Aldersrenteloven gennemført, og fra mange Sider udtalte man den Gang Tilfredshed med og Glæde over det Princip, der da blev gennemført. Men Socialdemokraterne har ikke bestilt andet, siden vi fik den Lov, end at søge at skabe Uro om den, saa et Tilbud fra den Side om, at vi skal faa Ro, hvis vi gør det eller det, det preller fuldstændig af paa os Konservative, thi vi ved, at Socialdemokratiet, nu som forhen, lever af Uro. Men selvfølgelig er der en Grænse for de Midler og Muligheder, man vil bringe i Anvendelse for at skabe denne Uro, og jeg synes, Ministeren her har bidraget alt for meget til at skabe et Uromoment overfor de kommunale Raad og overfor hele det kommunale Styre.

Jeg maa i denne Forbindelse ogsaa henvende et Par Ord til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der jo var meget højt oppe i sine Bemærkninger om det Luksusforbrug, der finder Sted her i Landet, og talte om Badesteder og deslige. Jeg kan ikke diskutere dette Spørgsmaal med den ærede Ordfører, da jeg ikke kommer og aldrig har haft Raad til at komme saadanne Steder. Jeg kender derfor ikke til, hvor for-